

Р Е Ш Е Н И Е

№ 2 3 4

гр.Перник, 16 декември 2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Перник, в публично заседание на четиринадесети декември две хиляди и десета година, в състав:

СЪДИЯ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

при секретаря Е.В., като разгледа докладваното от съдията административно дело № 506/2010 г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 172, ал. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на С.Н.А.,***, срещу Заповед № 2140/12.1X.2010 г. на Началника на сектор ПП при ОД на МВР - Перник, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на отговорността й". В жалбата си оспорващата твърди, че заповедта е издадена в противоречие с материалния закон и неговата цел, тъй като според нея и процесуалния й представител, оспорваната заповед е издадена в извънработно време. Отделно от това, въпросът за административно наказателната й отговорност не е приключил, тъй като издаденото срещу нея наказателно постановление не е влязло в сила. Иска се отмяна на наложената принудителна административна мярка.

Ответникът по жалбата ОДМВР, сектор ПП - гр. Перник, представляван в съдебно заседание от юрисконсулт оспорва жалбата, като изразява становище, че административният акт е издаден от компетентен орган в кръга на правомощията му, при спазване на материалноправните и процесуалноправните изисквания за издаването му. Твърди, че не са допуснати съществени нарушения в хода на производството, развило се пред административния орган, като заповедта е в съответствие с материалния закон. В конкретния случай НП не е влязло в сила, поради което доводите на оспорващия са неоснователни. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли жалбата като неоснователна.

Административен съд Перник, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и извършвайки служебна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед № 2140/12.1X.2010 г. на Началника на сектор ПП при ОД на МВР - Перник на оспорващия/ата/ е наложена принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелство за управление на МПС", на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания и чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено обстоятелството, че е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 2140 от 12.1X.2010

против жалбоподателя за това, че на същата дата около 23,15 часа, по ПП I- 6 Перник - Радомир, управлява МПС след употреба на алкохол (под въздействие на алкохол), установено с техническо средство, като отчетената стойност е 1.17 промила.

Заповедта е връчена на нейния адресат на 12.10.2010 г. Настоящата жалба е подадена чрез административния орган на 19.10.2010 г.

С оглед изложеното съдът намира, че жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК и от надлежна страна, имаща правото и интереса да оспори горепосочения индивидуален административен акт. Разгледана по същество, същата е неоснователна поради следните съображения:

Заповед № 2140/12.1X.2010 г. на Началника на сектор ПП при ОД на МВР - Перник е издадена от компетентен орган, видно от делегираните правомощия по Заповед № 13-1393 от 09.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи. Актът отговаря на изискванията за форма. В него е посочено, че се издава въз основа на акт за установяване на административно нарушение № 2140/12.IX.2010. като са описани и установените с акта обстоятелства. Съдът намира, че оспорваната заповед съдържа необходимите реквизити, посочени в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, тъй като в текста на акта фигурира позоваване на фактическото обстоятелство, съставляващо едновременно с това и възприетото от органа при произнасянето му материалноправно основание за прилагане на принудителната административна мярка. След като е посочено, че заповедта се издава на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, поради това, че лицето е управлявало МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда, установена с техническо средство и конкретните фактически обстоятелства, обосноваващи преценката за приложението на тази разпоредба се съдържат, както в обстоятелствената част на заповедта, така и в цитирания в същата АУАН, въз основа на който е издадена обжалваната заповед, последната се явява мотивирана.

При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Същата е издадена въз основа на АУАН, съставен от компетентен орган, при спазване на задължителните реквизити по съдържанието му и процедурата за съставянето и връчването му.

Заповедта е съобразена с материалния закон и неговата цел. С нормата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП е предвидено налагането на принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление" на водач на МПС, който управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца, като при наличие на кръвна проба по реда на чл. 174, ал. 4 от с. з. установените стойности са определящи. Според доказателствения материал по делото, на оспорвания е съставен АУАН за това, че на 12.1X.2010 в гр. Перник е управлявал МПС, след употреба на алкохол, при концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с техническо средство. Необходимите предпоставки за издаването на заповед за налагане на ПАМ са установяването по надлежен ред управление на МПС при наличие на алкохол в кръвта над разрешенния максимум в закона. Нарушението на задължението на водача в настоящия случай е констатирано със съставен АУАН от компетентни длъжностни лица, който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическата обстановка, различна от тази по АУАН, лежи върху оспорвания. По настоящото дело не се спори касателно наличието на фактическите предпоставки за

издаването на заповедта - а именно управление на МПС с концентрация на алкохол над посочените в закона стойности и надлежно съставен за това нарушение АУАН.

Основният довод на жалбоподателя, касателно незаконосъобразност на заповедта е, според него заповедта е издадена в същия ден когато е констатирано нарушението, а следователно и в същия час, който лишава административния орган от задължението да работи около полунощ.

Съдът намира доводите за неоснователни по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 1 от АПК съответствието на акта с материалния закон се преценява към момента на издаването му. В тази връзка, в съответствие с нормата на чл. 142, ал. 1 от АПК и с един от основните принципи в административното право и процес, при преценяване законосъобразността на оспорената заповед не са относими към предмета на спора настъпилите впоследствие (след издаване на заповедта) факти, какъвто е случая е издаването на наказателно постановление. Това обстоятелство няма отношение към законосъобразността на наложената принудителна административна мярка. Часът на издаване на заповедта не е реквизит, установяващ нейната законосъобразност. Свидетелството за управление на жалбоподателя е иззето от контролните органи в момента на извършване на проверката и установяване наличие на забранено за употреба при шофиране вещество, а нормалния ход на събитията е заповедта, да е от този момент. Ненормалното би било да е издадена след дни, седмици или какъвто и да било период. Тогава жалбоподателят би имал основание да претендира обезщетение за нарушаване на правата му от бездействието на контролен, респ. АНО. Това оплакване не съставлява отменително основание по смисъла на чл. 146 от АПК, поради което съдът не разполага с правомощие да отмени атакуваната заповед.

Освен това следва да се отбележи, че от редакцията на чл. 171, т. 1,6. "б" от ЗДвП е видно, че органът действа при условията на обвързана компетентност, което означава, че при установяване на фактическите основания, визирани в хипотезата на правната норма, както е в случая, същият няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи ПАМ или не, а е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание. Анализът на разпоредбата на чл. 171 от ЗДвП сочи, че процесната мярка има двойко значение - същата е от превантивен характер и цели осуетяване възможността на дееца да извърши други подобни нарушения и едновременно с това има преустановяващ ефект, тъй като е насочена към прекратяване на деянието, осъществяващо състав административно нарушение по смисъла на специалния закон. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване положителните действия на субекта на нарушението, мярката се прилага под прекратително условие - "до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС". При произнасянето на компетентния орган относно осъществяването на административната или наказателна отговорност на водача или след изтичане на нормативно определения максимален 6 - месечен срок (ако до този момент въпросът за отговорността не е решен), ПАМ следва да се счита автоматично за отпаднала с оглед настъпилото прекратително условие, с което е обвързано действието ѝ.

Извън горното, от доказателствата по делото, се установява, че издаденото НП е обжалвано по реда на чл. 63 от ЗАНН и предвид разпоредбата на чл. 64 от ЗАНН, то не е породило за адресата си определените наказателноправни последици. Само след като се постигне правен стабилитет на санкционния акт, ще се реши по безспорен начин въпросът за отговорността на водача. Заявената позиция мотивира настоящият състав да приеме за несъстоятелна предложената от процесуалния представител на оспорващия аргументация

за нарушения на материалния закон и да не уважи съпровождащите я искания за отмяна на обжалвания акт.

С оглед изложеното, съдът намира, че са налице материалноправните предпоставки и административният орган с основание е издал атакуваната заповед, с която на жалбоподателя е наложена предвидената в закона административна мярка. Приложената принудителна административна мярка е съобразена и с целта, преследвана от закона, доколкото същата е установена както в обществен интерес, така и в интерес на самия водач. По изложените съображения съдът приема, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

В тежест на жалбоподателя се поставят деловодни разноски в размер на 150 лева - юрисконсул те ко възнаграждение в полза на ОДМВР - Перник, поискани своевременно и дължими при условията на чл. 143, ал. 3 от АПК ,

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С.Н.А.,*** срещу Заповед № 2140/12.IX.2010 г. на Началника на сектор ПП при ОД на МВР - Перник.

ОСЪЖДА С.Н.А.,*** да заплати на ОД на МВР Перник сумата 150 лева деловодни разноски.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България гр. София в 14-дневен срок от съобщава^ет^до страните.

Съдия: /п/